

A. Monticelli, *Portret van mevrouw René*, zomer 1871.
Museum te Lyon

Impressionisten vooruit loopt, die toen nog in het geheel niet in tel waren, en bovendien met hun werken te weinig samenvalt dan dat hij als één hunner beschouwd en als zoodanig op den duur in breeder kring erkend kon worden.

Het was niet alleen de leertijd bij professor Aubert, doch ook het veelvuldig bezoek aan het Louvre, gedurende de jaren 1846—'49, de tijd van zijn eerste Parijsche verblijf, dat aan Monticelli's vorming zeer veel bijdroeg. Al is de schijn anders, toch stond Monticelli in zijn rijpe jaren dus niet als een onbevungen natuurmensch tegenover de hem omringende wereld, maar als een deugdelijk vakman, waarvan eenige van zijn aphorismen ook blijk

geven: „Prends à l'Ecole tout ce qu'elle peut te donner, mais sors de la voie qu'elle te trace”. „Quand tu auras appris à dessiner à l'école, alors seulement tu pourras apprendre le dessin”.

Hier spreekt niet het ongebreidelde natuurkind, maar wel iemand die zijn taaie natuur nooit verloochend heeft. En al mag in zijn laatste levensperiode zijn toets vaak onzeker zijn geworden, toch weet in verscheidene stukken uit dien tijd de dan losgebroken natuurkracht den modernen beschouwer, die met het expressionistische werk van een Van Gogh en van nog jongeren vertrouwd is, te treffen. Gedurende ongeveer 25 jaar werd langzaam aan het materiaal verzameld, waaruit na 1871 het nieuwe oeuvre zou worden opgebouwd. De vroege kennismaking met de 16e-eeuwsche Venetianen, met een Veronese vooral, zou veel later in Monticelli's werk haar neerslag vinden. Men vergelijkte b.v. Monticelli's